

One

Capitolul 1

Pierduți printre străini,
purtați printre ale vieții
valuri.

Claudiu

Este primăvară, cel mai așteptat anotimp în care ne dezmorțim, visăm și așteptăm ca cineva să se apropie de sufletele noastre. Soarele ne mângâie cu razele lui, ne îmbracă în haine de lumină ce ne dă din spiritul de tinerețe, voioșie, nerăbdare și parfumul florilor. Daaaa, este luna mai. Victor Hugo, spunea că, ***la fiecare strănut al primăverii apare o nouă floare***. Eu aș spune că și un copil, așa cum a fost și când am apărut eu, Paula tot în luna mai, ziua 10. O zi frumoasă de primăvară cum spune mama, tu ești ca o zi cu flori înflorite ca mrejele iubirii, ești tot ce mi-aș fi putut dori de la viață.

Primăvara este mai mult decât un anotimp, este o stare de spirit, de trezire

la viață, de veselie, flori și lumină, ciripit de păsărele, mireasma pământului și ale copacilor înfloriți. Te-ai născut într-o lună când natura îmbracă haină de sărbătoare, este un moment de un nou început, ca și viața, să nu uiți asta Paula îmi spuse cu șoapte de iubire de mamă.

Astăzi este ziua mea de naștere, sunt fericită. Clipelor petreceute în familia mea este ca o poveste cu oameni buni. Numai că eu visez la clipe de iubire pe ascuns, când sunt singură, numai eu știu ce simt, cum îl caut cu ochii minții prin focul încins al imaginației pe el, un el pe care să-l vreau, să-l rog să mă iubească în fiecare clipă.

Aud ușa de la intrare, voci și agitație de pe hol.

-Bună dimineața! Unde este sărbătorita?

Este fratele meu Valentin, a venit devreme să mă felicite. Așa este el, nerăbdător, nu vrea să fie ultimul.

-Mai încet, încă nu s-a trezit.

O aud pe mama spunându-i în șoaptă. Sunt cu toții în holul de la intrare, se aude la mine în dormitor. Sunt bucuroasă, Simt că astăzi o să fie o zi specială. Mă întind, casc și cobor direct în papucii de casă. Pe hol nu mai era nimeni s-au dus în sufragerie, îi văd pe geamul de la ușa care deși avea perdea dantelată lasă ochiului posibilitatea să vadă ce fac ei acolo, cum se agită. Par din poveste, printre florile și modelul perdelei. După ce am ieșit din baie am intrat tip-til în camera mea bucuroasă și nerăbdătoare să mă prezint în rochia nouă în sufragerie. Rochia pe care mama a pregătit-o pe umerăș. Știu de ea pentru că am fost împreună la croitoreasă ca să-mi ia măsurile și să o probez. Îi spunea croitoresei că trebuie să fie gata până pe data de 10 mai, de ziua mea, și că ăsta este cadoul din partea ei. Cine știe cu ce sacrificii a făcut-o. Dar eu nu mă gândesc decât că astăzi trebuie să mă bucur. Aaa, am uitat să vă spun că e albă cu crizanteme mari, albastre. Nu știu de ce albastre, dar era un albastru frumos, precum cerul. Modelul? La gât, bărcuță, cu mânecile bufante pe două rânduri de elastic, cu talie joasă, și cloș deasupra genunchiului, deși se purta mini. Dar juponul era minunat, larg, alb, cu dantelă la poală, care ieșea puțin de sub rochie, se vedea puțin dantela, stătea înfioat, ca și mine, astăzi. Parcă sunt o regină, adică o regină mai mică, una ca multe alte regine care nu știm ce ne așteaptă în viață. Visăm,

visăm, visăm...

-Bună dimineațaaa, sărut mânaaaa!

Spuneam învârtindu-mă printre ei sărutându-i și îmbrățișându-i fără să mai știu dacă nu cumva o mai făcusem o dată.

- Vă mulțumesc!

Le spun, plimbându-mă cu buchetul de flori printre ei de parcă ar fi trebuit să mă mărit, nu alta, visul fiecărei fete de vârsta mea. Primesc cadourile, un buchet de flori, flori de câmp, foarte frumos colorat, ambalat în celofan și legat cu o fundă mică, albă. O cutie cu ciocolată, Kandia, făcută la Timișoara. Pe cutie scria Ciocolată fină, *AMBASADOR*. Am mai primit și o pereche de ciorapi de mătase cu talon, fini, o pereche de pantofi, tip, balerină, Doamne ce frumoși sunt și ce mirosuri de lucruri noi. Gata, sunt domnișoară de acum. Dar cadourile care m-au impresionat cel mai mult, au fost fețele lor fericite. Da, erau așa de bucuroși, nu mai știau cum să mă laude și să mă încurajeze, cu sfaturi pe care eu nu numai că nu le auzeam dar nici nu aveam de gând să le urmez. Țsta e defectul meu, sunt încăpățânată și vreau să fac numai ce vreau, nu ascult de nimeni, vreau să am propria mea experiență, cred că este un drept al fiecăruia.

O să plec odată cu gândul hoinar, să caut drum cu mireasmă de flori de nu mă uita, să privesc Luna și să-i spun gândul meu ascuns. Și ea, Luna, să alunge din sufletul meu deznădejdea, să mă trimită să caut, până când, în zori, mă voi trezi cu un sărut pe buze, să-l simt ca roua dimineții pe-o floare. Ahhh, ce bine e să visezi...

Paula, Catia și Claudiu

Destinul hotărâse ca Paula să-l cunoscă pe bărbatul care îi va fi soț chiar în ziua în care împlinise optăsprezece ani. Era o după amiază frumoasă de vară. Vântul în această zi îmi mângâie fața, părea că o pregătește pentru primul sărut.

Astăzi sunt cu vecina și prietena mea Catia în centrul orașului. Ne-am plimbat prin parc apoi am traversat bulevardul din fața magazinului Universal. Am intrat ca să treacă timpul la răcoare. Avem aceeași vârstă. Catia nu e vorbăreată, și nici nu povestește nimic despre familia ei. De multe

ori era absentă atunci când Paula povestea din casă.

Uneori visam, povesteam cum am vrea să fim îmbrăcate atunci când ne vom căsători și vom fi mirese. Catia visa o rochie albă, largă jos. Bustul și mânecile din dantelă căptușită doar până deasupra pieptului. Buchetul să fie din trandafiri roz. Voalul prins la spate. Când povestea, închidea ochii. Era serioasă. La urmă ofta, voia să vadă ce spune Paula, dar mai ales dacă i-a plăcut visul ei de adolescență.

După ce termina Catia, începea Paula să spună că ea nu se mărită dacă nu are rochie cu trenă, cu voal scurt, care să-i acopere fața și care să fie ridicat de cel care va fi soțul ei doar în biserică, atunci când preotul o să le spună că sunt soț și soție și că au să se poată săruta. Numai că le trecea repede și începeau să râdă, se întrebau dacă o să le ia cineva de soții, și dacă visele se împlinesc. Uneori când mergeau pe stradă se uitau la băieții care se plimbau și ei în grupuri mici, uitându-se după fete, abia așteptau să intre în vorbă. Da ele erau prea mici, se vedea că sunt verzături pentru că nu se lua nimeni de ele deși frumoase erau, elegante erau, nu știau de ce ei, preferă fetele mature, cu care puteau să facă și altceva decât să se plimbe de mână prin oraș, așa pe uscat...

În Magazinul Universal se găseau de toate, metraje, încălțăminte, parfumuri, eșarfe, oale, farfurii, ce mai...de toate pentru toți. Se opresc în fața galantarului cu ciocolată. Erau niște ciocolate mici, *Ciocolata Pitic*, mai jos scria: *Ciocolata Pitic te face voinic*.

Se tot uitau prin rafuri de parcă ar fi vrut să cumpere ceva. În magazin era un singur client. Unul înalt, tânăr, care se tot plimba prin fața galantarului uitându-se la aparatele de radio marca *București 500*. Trebuie să vă spun că era în anul 1962, nu era concurență cu mărcile străine, nici vorbă. Până și parfumul se chema tot *București 500*. Atât, toții miroseam la fel. Era un parfum care mirosea a capitală, eleganță sau poate o floare pe care Paula nu o știa.

Curioase, fetele s-au apropiat de clientul care se uita la aparatele de radio. Sunt două culori, negre și bej, unele cu pik-ap, altele fără, toate la fel, nu știa pe care să-l aleagă. Auzindu-le vorbind și râzând, se apropiase de ele și intră în vorbă.

-Fetelor, vreți să mă ajutați să aleg un aparat de radio?

-Da, spuse Catia. Cu pick-up sau fără?

-Fără, spuse Claudiu.

Paula intră și ea în vorbă.

-Ia unul cu pick-up, diferența de preț e mică.

-Ai dreptate, spuse. Care e mai frumos?

-Cel negru cu margine aurie, spuse Catia.

-Mie îmi place mai mult cel deschis la culoare, e mai elegant, și nu se vede praful, adaugă izbucnind cu toții în râs.

-Ai dreptate Paula.

-Sunteți căsătorit domnule, are cine să vă șteargă praful acasă?

-Nu, nu sunt căsătorit, chiar caut pe cineva care ar vrea să o facă. Eu sunt Claudiu.

- Pe mine mă cheamă Catia, se grăbi să se prezinte.

-Și pe tine cum te cheamă?

-Pe mine? Paula. Da eu nu știu să fac curat și nici să gătesc. Acasă la noi mama face tot, pe mine mă lasă să studiez, să citesc, să ascult muzică.

-Și ce fel de muzică ascuți?

-Aaa, tot felul. Fratele meu are o adevărată colecție de discuri cu romanțe, muzică ușoară românească și străină, romanțe, astea îi plac lui cel mai mult și mai are și opere celebre, cu interpreți celebri, discuri cu arii din operele cele mai cunoscute. Și știi ce mai are?

-Ce?

-Două discuri cu cele două rapsodii române ale lui George Enescu.

Catia nu se mira pentru că Paula de multe ori o plictisea cu cunoștințele ei literare și muzicale, uneori îi vorbea și despre niște pictori despre care nu auzise de prin Anglia, Olanda, Italia.

-Și ce știi tu despre aceste lucrări? întrebă neîncrezător, voind să o pună la probă.

-Cum ce știi? Știu că 1903 la București, la Ateneul Român a fost prima audiție, și mai știi că sunt miniaturi simfonice bazate pe folclor și prezentate într-un grupaj de melodii tip potpuriu.

-Bine, bine, spuse Catia, în timp ce se uită la Claudiu crezând că și el este

convins de cunoștințele ei muzicale.

-Să înțeleg că fratele tău are un rol important în orientarea ta educativă. Mă bucur, cine știe, poate că o să am prilejul să-l și cunosc domnișoara Paula. Ea se uita la el, a remarcat culoarea ochilor albaștri ca marea și cum e îmbrăcat. Avea o cămașă modernă, un albastru strălucitor care îi dădea un aspect dinamic, careurile mai aveau o combinație de culori frumos armonizate. Pe mână purta un ceas mare frumos, cadranul era auriu. Ea văzuse doar ceasurile pe care le avea tatăl ei și fratele mai mare, marca Pobeda. Notase că nu avea verighetă deși se vedea că e mai mare decât ele. S-au tot foit și uitat până când s-a făcut târziu. Paula le spune că era târziu și că ar vrea să plece. Claudiu se oferă să le conducă până acasă.

-Bine, fetelor, unde locuiți? Vă conduc.

-Noi, la blocurile din cartierul U.R.A.

-Ce cartier e ăsta? Unde e?

-Dacă vii cu noi, spuse Catia, ai să vezi. Este un cartier de blocuri aproape de Uzina de Reparat Avioane în care locuiesc în mare majoritate persoanele care lucrează acolo, inclusiv părinții noștri.

Catia se uita curioasă la el, voia să înțeleagă dacă nu cumva este așa cum visa Paula, înțelesese că se plăceau, încerca să-și amintească dacă aspectul fizic al lui Claudiu ar fi fost descris de ea vreodată când povesteau.

Catia, locuia la primul bloc din stânga de la strada care despărțea cartierul în două părți principale și care era perpendiculară pe Strada Republicii. Au mai stat de vorba, s-au salutat și au rămas singuri. Claudiu o luă de mână, alături de el pașii erau ușori ca un vis adus de vântul cald de primăvară pe aleiele dintre blocuri, cineva se juca cu mintea ei. *Spune-mi că-ți place de mine Claudiu*, își spunea în gândul, în timp ce inima începuse să-i bată a dorință. Ca răspuns el, o apropie de pieptul lui, o cuprinde într-o îmbrățișare neașteptată. Privirile lor s-au întâlnit, fețele au prins culoareatrandafirului. Paula se prinde de gâtul lui în timp ce el se apropie cu dorință de foc să-i atingă buzele uscate. Timpul s-a oprit în loc, erau singuri, ei și gândurile lor, dorința primului sărut nu le dădea pace, au prins curaj, s-au sărutat, un sărut destul de timid dar era un început de ceva, nu știau ce va urma. În fața scării au încercat din nou. De data asta au găsit drumul spre locul unde poți

lăsa dorința primei simțiri. Sărutul era atât de lung încât buzele lor au avut timp să lase binecuvântare și bucurie așteptând fericirea, punând primul sărut la început de poveste, de viață.

Așa speranța a înmugurit în mințile lor. *În acea seară frumosă, caldă, de neuitat, au pornit împreună într-o lungă și grea călătorie prin lume și prin viață.*

Claudiu îi propusese o întâlnire chiar a doua zi în oraș. Paula a acceptat bucuroasă, era sub efectul devastator al primului sărut.

Se simțeau bine împreună, ea frumoasă, elegantă, inteligentă și glumeață. El singur, liber, tânăr care-și căuta soarta. Nu știa bine cine este acelel tânăr necunoscut și nici dacă are nevoie de iubirea lui, dar nu a refuzat propunerea. Ba mai mult hotărâse să-i spună că este ziua ei de naștere.

-Astăzi, îmi caut fericirea Claudiu, te rog frumos să nu mă oprești.

-Mă uimești Paula, cum să te opresc? Adică cum? Ce vrei să spui?

-Este ziua mea de naștere.

-Chiar e ziua ta?

-Da, astăzi am împlinit optsprezece ani. Și iată că soarta a vrut ca noi să ne întâlnim. O fi un dar de sus, sau o simplă întâmplare? Claudiu o luă de mână, o îmbrățișă și îi făcu o urare simplă, *La mulți ani, Paula!* O sărută pe obraz, poate că era el, destinul sau poate soarta. O fi vreo diferență?

-Ați sărbătorit în familie?

-Da, îi răspund.

-Paula, vrei să sărbătorim și noi, mâine?

-Numai noi doi?

-Da, de ce vrei să inviți pe cineva?

-Nu, da știi... eu nu am mai fost niciodată singură, cu un băiat.

-Nu-i nimic, ai să fii mâine, cu mine.

Ca să fie sigură paula că el nu vrea doar o cunoștință pentru timpul cât vor dura lucrările pe șantier, Paula abordează subiectul direct avertizându-l că nu vrea doar o prietenie, vrea ceva serios. Necunoscând situația lui începe o discuție din care să înțeleagă dacă e cazul să piardă timpul cu el.

-Claudiu, poate că ar fi bine ca nici tu să nu-ți pierzi vremea cu mine, poate că nu ai avut destul timp ca să înțelegi ce drum să alegi în viață. Sau, poate că în viața ta este o altă femeie care te așteaptă sau i-ai promis dragostea ta?

-Paula, nu e nimeni, îți jur, sunt singur. Vreau ca noi să trăim aceste momente, acum. Poate că nu o să mai avem această ocazie să o facem dacă nu o să vrem să ne cunoaștem.

-Ai dreptate, acum e timpul nostru, suntem tineri.

-Hai să nu ne oprim din căutare, cine știe? Tu ce crezi trebuie să mai căutăm Claudiu?

Paula se uită insistent în ochii lui albaștri, îl pusese în încurcătură. Aștepta un răspuns serios, să nu mintă sau să inventeze povești. El era un tânăr inginer stagiar, unul ca mulți alții, încă nu știa dacă va avea o carieră de succes. Uneori spunea că este un tip căruia nu-i place să facă planuri de viitor, că preferă să-și trăiască viața așa cum a planificat-o soarta pentru el. Răspunsul ăsta pe ea nu o satisfăcea. Ea crede că un tânăr trebuie să aibă o dorință, o direcție, să vrea, dar mai ales să știe precis ce vrea. Altfel rătăcește.

Paula, abia ieșită în lume, nu știa cum trebuie să fie o relație de prietenie cu un bărbat mai mare, cu un caracter rezervat și destul de ciudat. Dar nu știa cum să facă să-l înțeleagă. Ea făcuse primii pași de adolescență pe lângă familie unde fusese îndrumată și sfătuită pe parcursul creșterii.

Și iată că în acea zi specială a descoperit cu plăcere că era atrasă de el când îl văzuse pentru prima oară în magazin. Asta nu i se mai întâmplase niciodată deși mai avusese prietni de vârsta ei. Când fusese sărutată de Claudiu, a prins curaj și a început să discute cu el despre viață, despre ei, despre familiile lor. Așa că a planificat o întâlnire și cu părinții ei...

La bibliotecă

Și pentru că voia să se documenteze, să afle, să știe ce are de făcut, dar mai ales dacă sunt lucruri pe care ea nu le știe într-o relație dintre ea, o fată tânără și el, un bărbat cu șapte ani mai mare. Dar asta numai în cazul în care o ia de nevastă. Singurul loc de informare era biblioteca orașenească. Așa că, se hotărăște să intre în acel loc în care va afla multe despre subiectul care o frământa. Deschise imensa poartă spre cunoaștere, cu emoție, locul în care cu siguranță va avea un răspuns. Făcea primul pas în lumea cărților. Este un spațiul imens al bibliotecilor care ne apropie de lectură, ne ajută la formarea deprinderii de a citi. Este locul și timpul să se descopere pe sine, să

învețe și să cunoască universul uman. Din fericire fusese fratele său cel care o îndrumase să citească din noi arii de interes și care îi pusese la dispoziție biblioteca personală la care ținea foarte mult.

Fusesem imediat transportată într-o atmosferă liniștitoare, se discuta în șoaptă cu doamna de la informații. Mesele erau așezate ca la școală ca băncile, pe rânduri. Fiecare avea o lampă de citit de aceeași mărime și model. De jur împrejur, biblioteci imense până în tavan. Câteva scări mobile, pe una stătea un domn cu niște cărți sub braț pe care le reașeza la locul lor. Paula pășea cu grijă să nu deranjeze uitându-se pe sus uimită de tot ce vedea.

Apoi, se oprise lângă o masă la care, o doamnă distinsă, îmbrăcată elegant, potrivit cu vârsta, era concentrată asupra unei pagini din care citea. Paula luă o carte la întâmplare, *Armonii de toamnă*. Apoi se apropie, ceru voie să se așeze pe locul liber. O salută, se prezentă, Paula. Doamna o privi cu drag, îi întinse mâna și spuse numele de familie, Vasilescu, apoi pe cel de botez, Marta. Paula înțelesese că așa trebuie să te prezinți. Doamna Vasilescu o și întrebă cum de nu este și ea prin parc, așa cum sunt mai toți cei de vârsta ei. Dar, Paula abia aștepta să vorbească cu dânsa despre ea și Claudiu. Începuse să-i povestească, cum că are un prieten mai mare cu șapte ani, și că ar vrea să știe ce probleme ar putea întâmpina în cazul în care ar lua-o de soție. Privirile doamnei Vasilescu erau atente la ce povestea Paula dar mai ales mirate de faptul că ea era prudentă. Că nu vrea să se angajeze într-o relație fără să știe ce-i așteaptă.

-Draga mea, vezi tu, aceasta poate fi o problemă dar, la fel de bine poate să nu fie. Depinde de persoanele care sunt angajate într-o asemenea relație complicată.

-Este complicat să fii căsătorit?

-Este foarte complicată, draga mea Paula. Ca să înțelegi mai bine o sa-ți spun care sunt bazele unei relații de căsătorie reușite. Vrei?

-Vă rog să mă scuzați, pot să vă întreb ceva?

-Te rog.

-Este la nivel personal, dacă nu doriți, puteți să nu-mi răspundeți.

-Am înțeles.

-Dumneavoastră doriți să-mi spuneți că sunt anumite reguli. Sunt din

experiența dumneavoastră proprie sau sunteți un psiholog și le cunoașteți din acest punct de vedere, al psihologului.

-Draga mea, foarte pe scurt, mai întâi doresc să-ți spun că sunt uimită de faptul că tu, deși ești atât de tânără, ești atât de inteligentă. Modul la care ai formulat întrebarea, interesul tău pentru acest subiect care ține direct de viitorul tău, poate al vostru, mă face să cred că tu în viață vei fi o persoană cu multă stabilitate, care, cu siguranță pe unde va trece va lăsa o impresie foarte bună. Te felicit.

-Vă mulțumesc, știți eu chiar vreau să știu acum ce mă așteaptă sau cel puțin să pot să-mi fac o imagine asupra unei eventuale căsătorii. În fapt, noi suntem doi străini. Eu nu știu cum să mă comport. Ce știu este că îmi place, și dacă așa se manifestă iubirea cu fluturi în stomac, atunci pot să vă spun că-l iubesc. Este oare suficient să iubim ca să putem conviețui împreună?

-La baza unei căsătorii ar trebui să fie în clar două lucruri importante. Primul ar fi, un calcul, o analiză, așa ca la un proiect pentru o casă adevărată. Deci trebuie să aibă mai întâi fundație. Ar însemna că trebuie să vedeți ce aveți, ce vă mai trebuie, și în cât timp reușiți să o aveți ce vă lipsește. După aceea trebuie să știți că la baza acestei fundații trebuie să fie sentimentele voastre și dorința de a fi împreună. Să fiți conștienți că veți avea și greutăți. Să vă propuneți să nu vă abandonați în acest caz. Apoi după căsătorie construiți primul nivel. Cuibul vostru, dar să nu vă opriți aici, trebuie neapărat să stabiliți ca nivelul să fie înalt, chiar foarte înalt și că voi veți ajunge acolo sus. Ai înțeles?

-Da, că cei care își doresc mai mult, primesc mai mult, spre deosebire de cei care au așteptări puține și care ajung repede la neînțelegeri, fără șanse de viitor.

-Bine, văd că ai înțeles. Acum ca să pricepi și mai bine un aspect cu care ai putea să te confrunți în viață, o să-ți recomand și alte modele pentru a înțelege puțin câte ceva despre mentalități, sinceritate și mai ales interes. Nu uita, orice acțiune este bazată pe interes, fie că este vorba despre partea sentimentală sau materială, îmi spune în timp ce se îndreaptă spre un raft tixit cu cărți și de unde luase una.

-Uite Paula aici sunt comentarii și păreri ale unor consilieri relaționali și

terapeuți sexuali. Rămân uimită. O deschide și îmi spune să citesc ce spune doamna Julia Cole.

“O femeie tânără, care alege un bărbat mai în vârstă o face mai ales motivat pentru securitate. Ea vede în el un om care o poate crește și direcționa în viață, el fiind adesea realizat și cu o situație financiară. El va fi mentorul ei, o va educa, îi va pune în față oportunități de care altfel nu s-ar mai fi bucurat, îndeosebi în perspectiva dezvoltării profesionale și sociale. Problema e când crește și capătă, în timp, tot mai multă experiență. Când va fi matură, va simți că nu mai are nevoie de el. Protecțiile lui vor părea mai târziu dominante și chiar sufocante.”

Paula citise de mai multe ori pentru că voia să înțeleagă despre ce este vorba. Era surprinsă și intrigată de textul pe care-l citise.

-Cum adică? După ce se femeia se maturizează și e direcționată în viață de propriul ei soț, să-l abandoneze? Întrebarea e dacă l-a iubit, sau avea nevoie de el? Cum se poate amesteca interesul cu dragostea? Cred că aici e vorba doar despre persoane care au o anumită experiență de viață și știu precis ce caută. Nu e valabil pentru mine.

Se făcuse târziu, trebuia să plece. Îi mulțumesc doamnei Vasilescu și plec cu mii de gânduri, eram mai preocupată acum, mă întrebam dacă am găsit răspuns întrebărilor.

Deci Claudiu nu avea nici carieră și nici bani, nu avea nimic, dar asta nu o descuraja, era și el la început de drum...

Ziua cea mai grea

Și iată că a venit și ziua cea mare. Era tot în septembrie, o zi ploioasă de parcă ar fi plâns cerul și ar fi vrut să-l oprească. Dar cum nu știm cum să interpretăm semnele care vin din cer, din natură, ascultăm numai glasul inimii atunci când credem că suntem îndrăgostiți, și gata, sperăm și ne așteptăm ca viața să fie bună cu noi.

Claudiu era la noi în vizită, stăteam cu toții la masă. Sigur că au început să-l întrebe despre el, despre familie și mai ales dacă dorește să o cunoască pe Paula în vederea unei relații serioase, o căsătorie sau dacă are nevoie doar de o prietenie dezinteresată.

Numai că, înainte să vină dumnealui, au început să mă întrebe pe mine.

-Cum e, știi cine este, unde v-ați cunoscut? mă întrebuse mama.

Le povestisem tot ce știam.

-Îl cheamă Claudiu, e înalt, interesant, este inginer constructor stagiar pe șantierul viitoarei Fabrici de izolatoare...

La drept vorbind asta era ziua de care mă temeam cel mai mult. Îmi era teamă că nu o să le placă. Mă întrebam ce o să fac în cazul ăsta. Aveam și răspunsul pregătit. Treaba lor. Eu tot o nu-l las.

Venise cu flori pentru mama, o sticlă cu vin pentru tata și pentru mine, cu o păpușă mare cu păr, deschidea și închidea ochii, și pe deasupra mai spunea și **mama** când o culca-i pe spate. A înțeles Paula că o consideră încă o copilă, ar fi putut să-i dăruiască o carte, flori sau altceva. După acea vizită Claudiu fusese invitat la masă la sfârșit de săptămână. Familia căpătase încredere în el, așa că fuseseră de acord în unanimitate ca după ce servesv masa să iasă în oraș la blimbare împreună pin parc.

S-au plimbat ce s-au plimbat, era tot în septembrie, o zi însorită și destul de călduroasă, după care, Claudiu o invită la el în garsonieră ca să vadă, spusese el cum este. Cum intrase, Paula părea că o aude pe maică-sa spunându-i să fie atentă la ce face și unde se duce. Claudiu își scoate canadiana, apoi o dezbracă și pe ea de jachetă, le așează pe cuier și se apucă de treabă prin micuțul loc amenajat pentru gătit. Pe masa unde erau farfuriile, pâinea, tacăturile și șervețelele pregătite pentru ei, vezi Doamne că doar o invitase la masă, erau și niște flori într-o mică vază.

-Ți-e foame Paula? o întrebă privind-o de parcă aștepta să spună că nu.

Da răspunse, dând din cap în semn afirmativ uitându-se la patul din colțul camerei, cu cearșafuri albe, cu o plapumă roșie înfățată cu un cearșaf plic cu nasturi. Începuse să-i numere, oricum nu avea ce să facă, era musafir. Dar, ceva o neliniștea, simțea ceva ciudat, radioul nou cânta în surdină, el se ocupa să pregătească așa zisa masă și ea simțea cum camera devenea din ce în ce mai ciudată, un loc necunoscut, avea impresia că este prizonieră dar nu îi era teamă. Claudiu adusese și nițele și chiftele pe o farfurie caldă. S-au așezat la masă. Pusese un pahar mic cu țuică, așa, ca să meargă mai bine, să le deschidă apetitul. Se priveau ciudat, sutele de întrebări ce le treceau prin minte erau fără răspuns, amândoi se grăbeau să mănânce de parcă se grăbeau, le era

teamă că nu au timp, dar ea sigur nu știa de ce simte asta, timp pentru ce? A înțeles, Claudiu planificase această invitație ca să o cunoască mai bine, acum erau singuri pentru prima oară. Atmosfera devenise tensionată, privirile lui erau din ce în ce mai nerăbdătoare să facă ceva ce avusese el în minte când o adusese acasă la el. Au ciocnit primul pahar, au început să povestească dar se vedea că nu erau interesați de acele subiecte banale. Paula nu mai băuse țuică, la primul pahar simți efectul, se împrăștiase peste tot. A prins curaj și au ciocnit, până când sticla cu țuică se golise, era una mică, așa cum sunt cele de suc. Paula se ridică, ia un pahar cu apă, nu era amețită, țuica era slabă, o primise el de la un muncitor de pe șantier, cine știe, poate că a mai tras și el o dușcă până să i-o dea domnului inginer, după care completase cu apă. Se apropie de masă cu paharul din care abia apucase să ia o înghițitură. El, un bărbat înalt, sportiv, care jucase în echipa de baschet a facultății, bărbat în toată firea, cu ochi luminoși, nasul acvilat, buze frumos conturate, cu dinți albi, strălucitori, stătea ca un vultur gata să înhațe prada. Atunci a înțeles și ea că o dorește, se lasă trasă spre el, o cuprinse într-o îmbrățișare de unde ea nu ar fi reușit să iasă. Poate că nici nu voia, nu mai avu timp să se ferească de acest moment că dumnealui își lipi buzele de ale ei, dar nu o sărută. A înțeles că vrea să se joace cu ea, așa cum face pisica cu șoarecele. O fixă cu privirea și începu să le plimbe de la stânga la dreapta și invers, așa ca să vadă cum sunt. Paula ținea gura închisă, dinții strânși, nu știa ce să facă, nu mai fusese într-o astfel de situație. Simți bătăile inimii din ce în ce mai puternice, era nervoasă, dar, totodată, era curioasă. Simțea ceva deosebit. Se încălzise de parcă ar fi băut din nou.

Intră în panică, era în brațele lui, dar pe măsură ce trecea timpul dorința ei de a nu se împotrivi se intensifică. O mângâie pe sprâncenele arcuite, o privi mirat în ochii mari de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară, apoi, cu degetul arătător, urmări linia nasului abia perceptibil până deasupra buzei superioare, excitant, continuând cu buza inferioară, terminând într-un cerc închis. Buze care nu au mai fost mângâiate cu atâta voluptate, își măreau volumul, erau de foc. Înțelesese că se apropie momentul în care copilăria va rămâne undeva departe, va trebui să se despartă de ea ca să intre într-o nouă etapă a vieții. Era în mâinile lui nervoase, îl simțea cum respiră agitat alături

de aparatul auditiv unde îi lăsă un sărut, sărutul lui acționă miraculos. Nou pentru ea este teama că nu o să-i placă corpul ei. Corpul se moleși, erau emoționați neștiind ce și cum să facă, el voia ca acest moment să fie unic, ei îi era greu să stea în picioare, iar o sărută, erau din ce în ce mai incitați, aveau gurile uscate, nu se puteau relaxa. Paula era încordată la maxim ca și un arc și mai speriată de ce va fi. Îi era chiar frică. Dar el era din ce în ce mai tandru și mai blând cu ea, îi dădu pletele într-o parte, de data asta își plimbă buzele pe gâtul ei cu piele fină, senzuală. Paula credea că o să cadă, dar nu a fost așa. Apoi, îi descheie primul nasture de la bluză, încet ca să nu o sperie, simțise cum degetele lui se duc până la al doilea. Paula se înroși îi era rușine, dar fierbea de plăcere și nerăbdare. Claudiu rămăsese cu privirea uimită la sânii ei de față de parcă nu mai văzuse niciodată săni goi, rămase nemișcată, închise ochii și așteptă mișcarea următoare, o mângâiere pe ei, delicat, în timp ce-și apropie buzele de ale ei mai întâi să fie sigur că se suprapun perfect, apoi, cu mișcări ușoare, începu să le preseze ușor. Paula deschise gura, simțea nevoia să respire, nu mai avea aer, voia să se atingă și să descătușeze dorințele lor neîmplinite până atunci. Llimbându-și mâinile prin părul lui des, simțea fiori, nu mai auzea, dar nici nu mai vedea nimic în jurul ei, părea că totul se învârte, se învârte odată cu el sincronizați în pașii unui dans perfect, după o melodie a sufletelor, pe care doar ei o auzeau și care era compusă atunci, pe loc, pe portativul nevăzut al sufletelor, o inventau ei, voiau să rămână de neuitat pentru toată viața. Brațele prinse după gât ca să fie sigură că nu se pierde sau că își ia zborul. Claudiu cu o mână o ținea de mijloc, o lipi de el. Gurile erau uscate de parcă mărșăluiau prin deșert, arse de soarele dragostei neîmplinite până atunci, în căutarea izvorului vieții și al bucuriei iubirii. Brațele lui o duceau ca pe o mireasă spre patul din colțul camerei. Părea că e pregătit pentru ceva neobișnuit care trebuia să se întâmple, părea un baldachin cu perne din mătase și petale de trandafir. O întinse pe pat, nu voia să se miște ca să nu iasă din atmosfera de vis. Își scoase pantalonii, vesta și cămașa. Foșnetul, mișcările hainelor erau amplificate, veneau din toate părțile, erau ciudate și excitante, pereții păreau difuzoare care amplificau sunetele care-i incitau, nu-i lăsau în pace, îi chemau să se dăruiască, repede de teamă să nu se oprească timpul. Când a

deschis ochii curioasă, în fața ei era Claudiu, gol, ea nu mai văzuse niciodată un bărbat dezbrăcat. Neștiind ce urmează îl lăsă pe el să facă ce trebuie. Așezat în genunchi lângă pat, o mângâie, îi sărută ochii unul câte unul, fiecare mișcare o înfiora, se încorda, sâniii acompaniați de respirația sacadată nu-și găseau locul. Îi ridică capul, o sărutase din nou, voia să simtă mai bine gustul, mirosul și privirea ei de față care se contopeau cu ale lui și care le dădea o stare de plăcere infinită, într-o armonie perfectă. Apoi simți cum se pierde. Intră din nou în joc, se lăsă mângâiată de buzele dornice de a cunoaște ce e voluptatea, plimbându-le, apoi cerșindu-i din nou sărutul inocent al fetei ce urma să-i dăruiască trupul împreună cu ce avea mai de preț, fecioria. Goală, întinsă în fața lui neputincioasă așteptând clipa nemuritoare, unică, dar al tinereții căutată în timp printre amintiri și imaginată fără nici un fel de știință. Se apropie, îi sărută sâniii pe rând de parcă ducea mierea de la unul la celălalt, apoi o sărută pe piept până când ajunse pe abdomen, unde nu mai rezistă și se înconvoie ca un arc determinat de parametrii mediului, temperatură, încărcătură emoțională, perfecte pentru închiderea unui contact. Nu se mai împotrivea. Era pe cale să-i dea fecioria, semn că voia să fie a lui, apoi se încordă din nou ca o vioară în mâna maestrului. El avea partitura, vioara și arcușul. Ea nu putea decât să-și imagineze că el poate fi un muzician, un artist, un pictor în fața unei pânze pe care nu știa unde să pună penelul pentru prima dată pentru a nu începe greșit lucrarea. Îi luă brațele și le trecu din nou pe după gâtul lui în așa fel încât să fie cât mai aproape, să aibă un punct fix. O mângâie haotic, nu realiza ce-i cu ea, știa doar că arde de nerăbdare să se întâmple, îi era frică intuind, dar era amețită. Trupurile lor tinere emanau căldură, pasiune, dorință, dar și curiozitate. Serios și concentrat, voia să o facă să se piardă, vibra, faptul că el întârzia o îndârji și mai mult, dorința de a-l avea îi dădea putere, aproape că voia să-l implore să-și ducă misiunea până la capăt...

Nu știa că așa neașteptată poate fi plăcerea, durerea și bucuria finală, de învingător. Sleit de puteri, se eliberă de Paula, o sărută, apoi se întinse pe spate răsuflând din greu, ca un alergător de cursă. Ea stătea nemișcată, nu știa ce să facă. Simți cum Claudiu o trage ușor și o așeză cu capul pe pieptul lui. Atunci a înțeles că acolo era locul ei, o îmbrățișă ținând-o deasupra lui

ca pe o pradă pe care abia o vânașe, au făcut acel moment magic, unic și irepetibil, sub semnul împlinirii celui mai frumos și uman, act nupțial.

Întoarcerea

Claudiu o conduse pe Paula acasă a înțeles că era inevitabilă întâlnirea lor din magazin, pentru că așa hotărâse soarta sau destinul. A fost planificat să se întâlnească, să fie împreună, mai ales să se iubească.

-Nu am crezut niciodată în soartă Paula.

-Tu crezi?

-Eu da, cred că nu se poate să te opui liniei destinului, cred, și acum sunt sigură că am fost meniți să fim împreună.

Se făcu liniște, mergeau în liniște, fiecare cu gândul cine știe pe unde. Deodată Paula rupe tăcerea.

-Merg cu tine de mână și aș vrea să știu ce gândești Claudiu? Mă întreb dacă mă vei abandona.

-De ce crezi că voi face așa Paula?

-Pentru că ne cunoaștem de puțină vreme.

-Și cum ai ajuns la această concluzie?

-Este rezultatul studiului pe care-l fac asupra interpretării gesturilor tale când discuți.

-Daaa? Și de ce?

-Cred că este important să primesc informațiile pe care le transmiți, în orice situație.

-Vrei să spui că tu știi să mă caracterizezi după gestică Paula?

- Da, ăsta este secretul meu sau trucul meu, dacă vrei. Știu să le interpretez, să aflu latura personalității tale dincolo de gesturi când discutăm. De puține ori corespunde gestică cu subiectul discuției. Vreau să înțeleg dacă ești o persoană căreia îi place să comande, sau acceptă colaborarea.

-Am înțeles, te îndoiești de mine.

Claudiu pare dezamăgit sau surprins, nu se aștepta să-i ceară să facă promisiuni.

-Dacă vrei să mă refer la situația noastră, pentru că suntem într-o relație

Paula, spune-mi?

-Ei bine da, vreau să știu exact ce va fi cu noi, sau mai precis cu mine, Claudiu.

Ajunși acasă, el nu o lăsă în fațablocului, urcă până la ușa apartamentului. A deschis mama ei care era supărată pentru că s-au întors târziu.

-Era vorba să vii la nouă, îi spuse ea Paulei iritată.

-E vina mea, vă rog să nu o certați!

Nu avusese curajul să-i spună și de ce. A fost invitat înăuntru. S-au așezat cu toții la masa din bucătărie.

-Vreau să o prezint pe Paula părinților mei săptămâna asta, sâmbătă plec acasă, dacă vreți să o lăsați să vină cu mine. De sâmbătă până luni. Luăm trenul de dimineață, așa că o să fim devreme înapoi. Părinții ei se uitau curioși unul la altul.

-Să cred că e treabă serioasă între voi?

-Da, vreau să vedem cum facem să ne căsătorim. Claudiu discută serios, îi privește în față pe ai mei, gesticulează de parcă ar vrea să-mi răspundă și prin gesturi că are sentimente față de mine.

-Cum să vă căsătoriți?

-Așa bine, spuse el râzând, așa cum fac toți cei tineri.

Ea nu zise nimic, îl lasă pe el să se descurce, așa cum o încurcase.

-Și dacă părinții tăi nu vor ca Paula să-ți fie soție? Ce faceți?

-Ei nu au să se opună, sunt mare și vaccinat, știu ce am de făcut, nu mai sunt un copil, spuse cu un glas sigur și responsabil.

-Bine, dar când vă întoarceți o aduci tu acasă, spuse taică-su.

-Promit că o aduc eu.

Claudiu se ridică, Paula ieși cu el fără să ceară voie, prinsese curaj. Când s-au văzut afară, s-au îmbrățișat și sărutat pe săturate. Nu le mai venea să se despartă. Vorbea, dădea din mâini, o apuca când de mijloc, când o apropia și o așeza la pieptul lui de parcă era pe scenă, era entuziasmat.

La Iași

Emoționată Paula ajunge la gară, se uită împrejur în speranța că-l vede pe Claudiu. Iese pe peron, nici acolo nu este. Trenul era tras la prima linie.

Mișcărilor ei elegante atrăgeau privirile celor din jur. În fața ei ușa vagonului deschisă o îmbie să urce, singură. Nu stă pe gânduri, urcă, înaintează pe culoar uitându-se în compartimente, erau goale, poate că era prea devreme. Dă să deschidă ușa care se lasă cu greu trasă, până la urmă a învins ea. Se așează pe locul de la fereastră. După puțin timp apare și Claudiu.

-Te-am găsit, ai văzut față cu ochi frumoși și cu zâmbet trist.

Încearcă să-și mute privirea de la bărbatul cu care face primii pași importanți în viață. Claudiu se așează pe bancheta din fața ei, o privește fascinat, analizându-i gesturile mărunte și stângace cu care încerca să evite privirea lui insistentă. Se uită pe geam, trenul se pune în mișcare, locuri necunoscute trec prin fața ei cu repeziciune. Din când în când se uită la el, îi zâmbește, este calm. Se miră cum de este așa de liniștit în timp ce ea simte cum o cuprinde neliniștea. Frica de necunoscut o agită, îi răscolește întreaga ființă.

-Bine că ai ajuns la timp Claudiu, îmi era teamă că ai să pierzi trenul.

Îl privește în ochii albaștrii și se uimește cum de sunt atât de liniștiți. Își aminti de ziua agitată, de freamătul momentului dăruirii. Ce ciudat, cum de găsisem atâta familiaritate în el? Apoi îi zâmbi ca și cum i-ar fi mulțumit pentru momentul dăruirii.

-Încotro te îndrepti cu gândul Paula? o întrebă punând accent pe numele ei.

-Mă minunez cum mai ieri eram în brațele tale bucurându-ne în valurile iubirii agitate și nesfârșite, unice. Oare unde a început realitatea care ne-a dezlegat de ancora neștiinței dragostei? Claudiu îi răspunde cu un gest larg, afirmativ.

-Atunci când destinul ne-a trimis în misiune în cea mai frumoasă zi de septembrie, puțin rece și umedă. Se îndurase de noi și ne-a pus la probă, eram fericiți cum să refuzăm, aveam multă dorință Paula.

Îl tot privește și se minunează cum de s-a dat pe mâna lui, nu i se mai pare chiar așa de, poate că așa e dragostea, te chiorăște și prostește. Oricum arăta bine, dar nu știu ce lipsește. Este ca un tort fără cireașă deasupra. Oricum alungă gândurile ca să poată să se pregătească pentru marea confruntare cu familia lui.

-Oare întâlnirea cu părinții tăi ne va umbri aceste momente?

Îl privesc și descopăr o tristețe profundă, aproape de frică, sigur nu se gândise la asta. Paula îi zâmbi recunoscătoare. Se așează lângă el cuminte, îl trece degetele prin părul bogat.

Ajunși în gară au intrat într-o forfotă de nedescris. Mulți oameni, unii alergau la casa de bilete, alții duceau bagajele cu greu. Și ei, o pereche de tineri îndrăgostiți dezmeticiți de răcoarea serii își făceau loc prin mulțime. Pășeau tăcuți, nu mai aveau curaj să reia discuția, aveau gânduri ascunse, amestecate, preocupate, le era teamă să nu fie asta un drum despărțitor.

Au luat tramvaiul, apoi au urcat pe Sărărie până la Liceul Economic, au luat-o pe o stradă la dreapta și au ajuns la casa părinților. O casă mare, cu etaj. Pe ea o îngrijorează această întâlnire. În fața casei o grădină de flori și o poartă care ducea pe o alee la intrarea principală. Claudiu nu intrase pe acolo ci pe poarta care se afla la câțiva metri mai departe, deci prin aripa dreaptă a casei. Se întrebă dacă nu era un semn că ea nu ar fi meritat să intre pe ușa principală, sau nu a făcut caz? Când au ajuns în fața porții au fost întâmpinați de un câine, începuse să latre și să sară cât poarta.

Au ieșit și părinții lui, când au văzut-o pe Paula de mână cu el la poartă, nu au fost deloc încântați, se așteptau ca el să fi adus o femeie de vârsta lui, nu o tânără, o fetișcană, așa cum au și afirmat. Se vedea că sunt total nemulțumiți. I-au chemat înăuntru fără nici un fel de entuziasm. Au început discuțiile imediat, dar Claudiu nu ținea cont de spusese lor. Era bucuros nevoie mare că suntem împreună.

Paula îi auzi în bucătărie când îi spuneau că nu e cazul să se însoare cu ea și că dacă o va face, ei nu au să-l ajute să facă nuntă cu ea. Așa a și fost, chiar dacă ea era proaspătă și plăcută, o ființă specială între toți vestejiții care participau la consiliul de familie, convocat a doua zi, toții prezenți în jurul mesei imense, unde părea că sunt inchizitorii Ioanei d'Arc, a Fecioarei din Orleans, cum o numeau francezii. Măcar ei, Dumnezeu îi spusese să elibereze pământurile Franței, care erau dominate de Anglia după războiul de o sută de ani. *Misiunea Paulei era să se elibereze de ideile preconceptuate ale micilor burgezi parveniți care au uitat că Dumnezeu i-a scăpat cu viață de sub bombele războiului și le-a mai dat o șansă ca să-i pună la încercare să vadă ce*

mai știu să facă cu viețile celor pe care El, o să-i trimită în casa lor. Aștepta să fie și ea interogată pentru a confirma dacă a fost virgină, ca pe Fecioara din Orleans. Dacă ar fi avut și Paula o armură și o spadă ar fi putut să se apere, dar ea îl avea doar pe Claudiu, de cealaltă parte a mesei, nu puteau sta aproape. Soarele nu pătrundea în casa ciudată, părea dintr-un film cu stafii, o bibliotecă neagră cu cărți multe răvășite pe rafturile de sus, mai jos dosare și hârtii. În fața bibliotecii un birou mare, plin și ăsta cu niște desfășurătoare de conturi la care lucra cineva, un scaun vechi după birou, o masă mare în mijlocul camerei, între cele două ferestre o oglindă ovală, veche, cu praf pe mobila care o susținea, o sobă de teracotă maro închis, înaltă până în tavan, în stânga sobei o dormeză de două persoane cu o cuvertură nearanjată, apoi altă ușă care ducea în altă cameră unde era și acolo un fel de dormeză o masă o mică chiuvetă veche și murdară, alături pe masă vase nespălate și în stânga o ladă cu un aragaz fără cuptor și cu butelie alături. În camera mare unde era biroul mai era o dormeză tot de două persoane. Sub masa din mijloc un covor de iută vechi și murdar, parchetul era negru, sinistru, în fața dormezelor niște preșuri mici. Paula se uita îngrozită. A doua zi la masa mare toată familia era prezentă, privirile erau răutăcioase și așteptau să îi judece și să vadă cum au să facă să-i despartă, să se descotorosească de ea.

Aveau ei o casă mare, cu etaj, dar nu era nici pe departe ca la ei acasă. Se considerau intelectuali, el era contabil la CFR și lucra numai cu un cont. Mama lui Claudiu părea că e la curtea sultanului, nici măcar nu avea curaj să-l privească în ochi pe soțul ei. Avea ochii mici, clipea foarte des, de parcă făcea exerciții de îmbunătățit calitatea vederii, era un tic sau erau obosiți. Dădea salariul soțului la sfârșitul lunii. Dacă avea nevoie de ciorapi trebuia să-i arate pe cei rupți. Dacă avea nevoie de pantofi, mereu ieftini și îi alegea el. Dar ea era blândă, chiar prea blândă pentru gustul Paulei care crescuse cu o mamă cu personalitate și care pune în familie discuțiile și problemele deschis și cu demnitate, să le rezolve de comun acord. Acolo se vorbea pe afară, prin bucătărie, se fereau de ea, și asta ei nu i-a plăcuse deloc. Se vedea că el, nu avea nici un cuvânt de spus. A doua zi erau din nou cu toții la masa mare, impunătoare, ei și sora lui care era studentă și care o privea de parcă era de pe altă planetă. Sau pentru că era cea mai arătoasă dintre ei,

sau pentru că le era teamă că o să intre în familia lor și că ei se așteptau ca fiul lor să vină acasă cu vreo doctoriță, avocată sau cine știe cine. Ei ar fi vrut să facă un certificat fals, în care să fie scris că ea nu fusese virgină și așa erau siguri că au rezolvat problema. Au umilit-o nu știau că ea nu se lasă târâtă în jocul lor meschin, că va continua să stea cu el, care, se pare, era și el o victimă în fața mârșăviei umane ce își facuse cuib în acea familie.

O priveau cu răutate, voiau să se răzbune și au făcut-o de câte ori a avut ocazia. Vorbeau numai ei, pe ea nu o interesa ce spun că, oricum, Claudiu îi promisese că se va căsători, așa că îi lăsă să spună vrute și nevrute. Or fi avut dreptate, dar era prea târziu, trebuiau să-i spună lui de când a plecat de acasă că nu are voie să se îndrăgostească decât de una cu diplomă. Sau, mai întâi, să o aducă acasă să o vadă ei și să le ceară consimțământul să se îndrăgostească de ea sau să se însoare.

Claudiu văzând că nu se mai termină cu discuțiile pe care le reluau, că erau obositori și chiar ridicoli, o luă pe Paula de mână și ieșiră în curte. Afară, sub nuc era o masă și o bancă din lemn. Acolo Paula începu să plângă. Se simți umilită. O priveau cu dispreț de parcă el o găsisse la colțul străzii și o adusese în casa lor să-i dea ceva de milă. Îi plângea sufletul. Nu voia să creadă că el ar putea să fie ca ei. Pentru ea, el era nemaipomenit, era prințul care, deși nu avea cal, o luă și o duse în lumea basmelor ca pe o prințesă și o iubise necondiționat. Ieși sora lui din casă și, văzând că plânge, se apropie și îi spune cu răutate.

-Ce piși ochii, nu știai că el e inginer?

Atunci Paula se ridică, se așeză în fața ei, o privi direct în ochi și îi spuse că nu avea diploma în frunte când s-au cunoscut și îndrăgostit și că pe ea o interesa să fie om, nu inginer. Era o tânără ștearsă, nu avea nimic bun în ea, era obraznică, în fond, nu era treaba ei. Lipsită de caracter, ochi reci, suflet de piatră și în special needucată.

Între timp, Claudiu intră în casă și se întoarse cu geanta lor în care aveau cele trebuincioase pentru câteva zile. O luă de mână și au plecat. Din spate, tatăl lui avusese grijă să-i spună că nu a făcut o afacere bună și să vadă dacă poate să o repare. Cum adică? Să o lase în stradă? Claudiu era nervos. S-au dus direct la gară. Pe drum nu au mai discutat. Nu era cazul să mai

răscolească și el sufletul Paulei și, probabil, și al lui. O strângea de mână și călcau hotărâți, erau ca Adam și Eva alungați din Rai.

-Nu te necăji, lasă, că o scoatem noi la capăt.

În gară era aglomerat, aveau tren peste aproape două ore, au luat bilete și s-au așezat într-un colț, în sala de așteptare. O luă lângă el și o strânse aproape, așa ca să înțeleagă că e acolo și că nu o va lăsa singură, numai ca să le facă lor pe plac.

În sfârșit, sunt în tren, se pune în mișcare. Sufletul ei părea că se ușurează odată cu îndepărtarea de acel oraș unde luase o lecție de viață dură, neașteptată. Un refuz din partea familiei. Stăteau pe culoarul trenului, priveau cum oamenii rămân în urma trenului, ca și necazurile lor, sperau că vor reuși cu timpul să uite. Trenul prinsese viteză, peisajul se derula amețitor, lumini și umbre de copaci, case și lanuri, rămâneau în urmă. Claudio o privește cu drag, părul îi pare că-și schimbă culoarea de cum bătea lumina. Chipul Paulei tânăr, frumos, curat ca și sufletul, îl încântau. Era o fată frumoasă ca un boboc de floare care abia se deschide. Avea un aer de mister. Claudiu simți o dorință nestăvilită să o întrebe la ce se gândește și o face.

-La ce te gândești?

-La nimic, nu vreau să mă gândesc în urmă. Dacă ar fi să mă gândesc la ceva atunci m-aș gândi la viitor, la mâine, dacă mai avem un mâine, ce a fost ieri știm, ce este astăzi vedem, numai viitorul nu-l cunoaștem.

-Ce vrei să spui Paula, cum să nu avem, noi suntem, eu am promis și te rog să mă crezi că eram bucuros că am avut și eu curajul să mă impun, a trebuit să fiu supusul lor, sa-i ascult de când eram mic și până în momentul în care a trebuit să plec pe șantier și să am norocul să te cunosc pe tine.

Paula îl îmbrățișă și-l sărută pe obraz ca pe un erou.

-Să știi că sunt mândră de tine. Nu m-ama gândit nici o clipă să renunț la tine nici chiar acolo, în groapa cu lei Claudiu.

-Află draga mea că și tu i-ai pus la punct, ai știut să-i faci să se rușineze de ce făceau și ei și sorămea.

Acasa la Paula

A doua zi, de la gară s-au dus direct acasă. Cum i-a văzut, maică-sa a

înțeles că ceva de rău s-a întâmplat acolo. Asta a înțeles de când părinții lui nu au avut plăcerea să-i invite și pe ei să-i cunoască.

-Cum ați călătorit? îi întrebă tatăl ei.

-Bine!

-Duceți-vă în baie și spălați-vă pe mâini, că ne așezăm la masă.

Au intrat împreună în baie. El s-a rezemat de ușă, a luat-o pe Paula în brațe și mai întâi îi sărută ochii și apoi o sărută pe frunte. S-au spălat, apoi au intrat în bucătărie și s-au așezat la masă. Fiecare avea locul lui. Claudiu stătea în capătul mesei în fața tatălui Paulei. Ea în fața fratelui și mama lângă el ca să poată să se ridice dacă mai lipsea ceva de pe masă. În mijlocul mesei era un platou cu chiftele mici și cașcaval. Mai era niște salam tăiat felii fine și câteva roșii tăiate pe o altă farfurie rotundă, peste care pusese sare, piper, ulei și foi de busuioc tăiate mărunt. Era un parfum dumnezeiesc de la busuioc. Paula se gândi că ar fi trebuit să-i și aghesmuiască maică-sa cu busuioc, că doar au ieșit din infern.

-Ați avut dreptate când ați spus că vizita la ai mei nu va fi plăcută. Oricum situația e clară. Vreau să mă căsătoresc.

-Cu cine? întrebă Paula veselă.

-Cu tine, spuse Claudiu râzând, privind-o ștregărește. Cred că măcar dumneavoastră înțelegeți și că o să fiți de acord. Prima oară, cât de curând, o să facem căsătoria civilă. După cum știți, nu sunt bogat, așa că o să fim doar noi cei prezenți și încă doi colegi de birou și de facultate. Ce spuneți?

-Noi suntem de acord, răspunse maică-sa. Nu vrem să vă stăm în calea fericirii.

-Asta mă bucură, măcar aici am găsit înțelegere. Îmi place familia dumneavoastră, totul se discută deschis și pe față, nu pe la colțuri. Asta înseamnă că noi vom veni la voi de câte ori o să avem probleme și bucurii.

-O să trebuiască să anunți membrii familiei tale, Claudiu. E o decizie importantă, la care familia trebuie să fie prezentă.

-Bine, o să le spun.

Se ridică, se scuză, se făcuse târziu, trebuie să se pregătească pentru șantier, se scoală devreme.

Afară o luă în brațe, o strânse. Nu le venea să creadă că au avut curajul să

le spună.

-Ce zici? Cum ești Paula? Eu mă bucur!

-Bine, bine, bine, sunt fericităăăă!

-Hai, du-te la culcare, ne vedem mâine, vin să te iau!

Iar o sărută. Merse câțiva pași, ea rămase pe loc, el se întoarse și iar o luă în brațe. Soț și soție, îți vine să crezi?

-Stai să vezi ce spun ai tăi!

-Nu mă interesează, nu le cer voie, doar îi invit. Rămâne la latitudinea lor. Să facă ce vor.

Fratele ei ieși afară să fumeze o țigară și îi văzu îmbrățișați. Tușind ca să se facă auzit.

-Bravo, cumnate! îi spuse.

Și-au dat mâna și s-au îmbrățișat. Apoi se îndepărtă de ei în partea opusă, unde era o bancă pe care se așeză, fumând în liniște.

Claudiu a plecat spre stația de autobuz, iar ea s-a dus să mai discute cu fratele ei care o sărută frățeste pe amândoi obraji. ”*Să dea Dumnezeu să fie bine, surioară.*” Nu a durat mult că au ieșit și părinții ei, așa că au mutat comandamentul afară. Era o seară frumoasă, caldă, cu un vântișor care parcă le mângâia fețele și gândurile lor frumoase. Erau bucuroși, vorbeau încet ca să nu deranjeze vecinii care, sigur că dacă i-au văzut se întrebau ce caută toată familia afară la o oră atât de târzie.

Catia

A doua zi, Paula se duse la Catia să-i povestească. Mama Catiei o invită înăuntru, dar ea o rugă să-i spună să iasă afară.

-Catia, te caută Paula, nu vrea să intre, spune că te așteaptă afară.

-Bine, spuse ea și se repezi pe ușă, știind că Paula avea ceva interesant de spus deoarece nu se văzuseră de două săptămâni.

-Unde ai fost? întrebă Catia curioasă.

-Am fost cu el, cu Claudiu. L-am prezentat familiei, știi că sunt curioși. Și tot văzându-ne împreună, s-au cunoscut și chiar s-au plăcut. Ai mei m-au lăsat să ies cu el, nu mai erau așa de duri, știind că sunt în siguranță spuse

râzând cu mâna la gură.

-De ce râzi?

-Așteaptă că-ți povestesc. Nici nu știu de unde să încep. După ce te-am condus acasă, noi am continuat să ne vedem. Și tot așa am ieșit până când a început să mă sărute, mergeam împreună la cinema, mâncam împreună prin oraș, ne plimbam prin parcuri. Până într-o zi când a cerut permisiunea alor mei să ieșim, cu scuza că mergem la un spectacol care se termină târziu. Da nu era adevărat, nici măcar nu aveau bilete. Așa că ne-am dus direct la el la garsonieră. Ei nu știau că dau mielul pe mâna lupului.

-Cum? întrebă Catia, curioasă.

-Uite așa, bine. Am fost la el și s-a culcat cu mine, adică, mai exact, am făcut dragoste pentru prima oară cu el.

Catia se opri din mers și puse mâna la gură, mări ochii de parcă nu-i venea să creadă. Asta e o treabă teribilă!

-Vai de mine, și ai tăi știu?

-Nu, nu cred.

-Și cum a fost?

Paula o luă de mână, intră în părculețul dintre blocuri, se așezară pe o bancă și începu să-i povestească. Lui Catia îi ieșiseră ochii din cap precum cepele. Nu reușea să spună nimic, doar scotea sunete din când în când de mirare și uimire. Când îi povesti cum e, că e extraordinar, doar că la început e puțin mai dificil, dar că după aia e ceva care dă senzații nemai trăite amândouă erau roșii la față, în special când Paula gesticula și încerca să redea cât mai fidel tot ce se întâmplase. Catia era aproape în extaz. Le ardeau fețele, povestea atât de bine și cu amănunte de parcă voia să o pregătească și pe ea când va trebui să o facă.

-Și acum ce faci?

-Fac bine, nici nu mă mai gândesc că nu o să fiu cu el.

-Și dacă nu te ia?

-Cum să nu, mă ia, mă ia, spuse ea sigură că așa va fi. Mă mărit cu el!

Catia sări în brațele ei o strânse, o sărută. Au râs până la delir. Apoi s-au liniștit, se așezară din nou pe bancă și au devenit serioase.

-Și dacă nu te ia, nu, serios, cum o să te descurci? o întrebă încă o dată

de parcă voia să fie sigură că așa va fi cum vrea ea. Știi că trebuie să fii fată mare ca să te măriți. O întreabă din nou.

-Ei da, era odată, am auzit că numai la țară mai e așa. Mie îmi povestise mama că, la ei la țară, dacă fata nu era cum trebuie, după noaptea nunții o duceau înapoi acasă, spuse Catia îngrijorată.

-Cum o duceau înapoi?

-Așa bine, o puneau în carul cu zestre cu care venise la casa mirelui unde se făcea nunta și unde trebuiau să petreacă prima noapte împreună. Dimineața așteptau nuntașii în curte să joace cămașa miresei. Dacă nu era fată, toate babele satului o luau și o cocoțau în vârful carului, peste perne, în așa fel încât să o vadă tot satul, ca să râdă de ea.

Paulei i se părea grotesc, ba chiar mulțumea cerului că nu e la țară și că era pe drumul cel bun. Vorbele ei îi sfredeleau urechile, se și vedea în drum spre casă, printre blocuri, în vreo tăărăboanță și vecinii care strigau și aruncau în ea de pe la ferestre și balcoane cu roșii, cepe și cartofi. Se înroși la față. Noroc că nu mai sunt căruțe, se gândi Paula, dar era sigură că ceva ar fi fost în stare să inventeze ca să distrugă definitiv viața unei fete.

-Și mie mi-a spus mama o poveste de la ea din familie, de demult, de când era mică și vorbea tot satul, zise Paula. Era vorba despre fata unei familii sărace, dar frumoasă foc, avea o grămadă de frați și surori. Era ageră la minte și cea mai jucată la horă. A pățit și ea la fel, după ce s-a măritat cu unul mult mai mare decât ea. Au hotărât părinții lor, dar ea abia aștepta să scape de acasă, mai ales că se iubea cu un băiat din sat, de seama ei, cu care ieșea cu vacile la păscut. De el nu voiau să audă că era prea sărac, dar, în rest, era frumos și deștept ca și ea. Când vorbea cu el, îi spunea că oricum or să o trimită acasă și că ea abia așteaptă, așa, ca să-i pedepsească pe ai ei că nu au trimis-o la școală la oraș. Nu-i păsa că-i făcea de rușinea satului. Așa a și fost, după ce a jucat la nunta ei cu Vasile care era cu zece ani mai mare, era bucuroasă nevoie mare știind că tot acasă ajunge. A doua zi, dimineață, Florica stătea cocoțată pe pernele din căruță ca o prințesă în litieră, era fericită, deși oamenii din sat o huiduiau pe unde trecea și îi spuneau cuvinte urâte, mai lipsea să arunce cu pietre în ea. La un colț de stradă, ascuns după un copac, îl văzu pe Gheorghită, iubitul ei, cu ochii în lacrimi. Știa că acasă

o să fie tratată rău și că o să trebuiască să muncească și mai mult ca să le spele rușinea, cum spuneau ei. Din fericire, la nuntă au venit niște verișori de la oraș, care au stat la ei și încă nu pleaseră. Au pus la cale ca a doua zi să o ia și pe ea la oraș, ca să aibă grijă de copiii lor, să nu mai fie bârfa satului. Mama ei ieși cu o bocceluță în mână, pe care i-o dădu cu tristețe în ochi, ochi uscați de soare, lacrimi și amar, îi spuse să aibă grijă și că o iubește. Asta nu mai auzise niciodată. Se emoționează în fața femeii care, pentru prima dată, o tratase ca pe fata ei. Sufletul i se înmuie și o luă în brațe, o sărută pe obrazul obosit și pe care nu avea scris niciun fel de bucurie, doar trudă și suferință, după legile satului și, mai ales, ale bărbatului. Frații ei mai mici alergau în jurul mașinii, nici măcar nu au venit să-și ia rămas bun, nu au înțeles că va trece mult timp până când se vor revedea. Ea se urcă în mașină de parcă avusese la scară una de când lumea, alături de cei trei copii care se foiau și se îndepărtau de teamă să nu se atingă. Avea niște sandale ponosite și o rochiță cusută la țară, care nu era demnă de o persoană care să meargă cu ei în mașină. Așa ajunsese la oraș, îngijitoare și slugă la ei.

-Mai știți ceva de ea? întreabă Catia cu lacrimi în ochi.

Ele, care nu au avut viața atât de grea, erau sensibile și bune, le părea imposibil că se poate întâmpla așa ceva.

-Cred că mama știe, dar nu am mai întrebat-o.

-Te-ai gândit cum o să fie rochia ta de mireasă? o întreabă Catia.

-De ce?

-Știu că schimb mereu versiunea.

-E prea devreme să mă gândesc la asta. Vezi, să nu spui nimic acasă!

-Ei, bravo, cum să spun? Ce, e de spus așa ceva?

O zisesse de parcă era un secret de stat. În fond chiar că așa era. Se făcuse târziu. S-au mai dat și ele puțin în leagăne și au mai povestit câte ceva după care au plecat acasă.